

MAGYAR BOGLÁRKA

Színésznő leszek

Anya először a Rózsa és Ibolyára vitt el, amikor még óvodás voltam, és belevilágított a szemembe egy hatalmas reflektor. Tudom, mert fájt a fogam, anya azt mondta, nagy leszek nemsokára, és ki fog esni, és attól a pillanattól kezdve fogakkal és a Rózsa és Ibolyával álmodtam, hogy nem akarok felnőni, és azt a furcsa, fekete mulandóságot sem, ami a felejtéssel jár. Nem mertem szólni neki. Nem mertem elmondani, hogy megtanultam olvasni egyedül, azt sem, hogy leemeltem az Álmoskönyvet a polcról, azt, amit nagy legendákból és mítoszokból rakott össze, és elolvastam, hogy egyszer, nemsokára, pár év múlva majd meg fog halni, és nagy utánahal, aztán majd én, egy helyre temetnek majd minket, és boldogok leszünk a földkupac alatt.

A színpadon érzem először anya hiányát. Anya színésznő volt, anya szakácsnő volt, kertész, fizikus és feltaláló. Minden volt, és erre ott, a színpadon jövök rá, amikor az osztály eljátssza a Rózsa és Ibolyát. A szerepem szerint nevetni kellene, úgy, olyan hévvel és energiával kellene nevetnem, mint ahogy anya is nevetett, de helyette elsírom magam. A többiek mereven bámulnak, azt se tudják, mit kell csinálni, aztán

az egyik fiú, Barna, odalép és megfogja a kezem, a szerepe szerint neki nem itt kellene állnia, és nem így, és nem is ezt kellene mondania, hogy „az élet, mint azt mi itt, a királyságban is tudjuk, mulandó, és volt egyszer egy másik Ibolya és másik Rózsa...”, és olyan szépen kezd mesélni, hogy a többiek is odagyűlnek, tanár néni elsápad, néz minket a közönség, és néz minket a tanár néni, mi történik.

Anya szavai csengnek a fülemben, improvizáció, hogy amikor meghalt, mert elvitte a rák, azt mesélte, hogy sokan vannak a színpadon, mindenki főszerepet akar, olyan igazit, teátrálisat és nagyot, milyen nagyot, mekkora nagyot, és erre már nem válaszolt, örökre kiírta a szerepét az életünkből. A tanár néni azt mondja, nagyon jók voltunk, hogy ő nem is tudta, mi van bennünk igazából, ennyi történet és érzés, én pedig azt mondom, bennem anya van, az ő hangja, az ő lépései és táncmozdulatai, a süti és az ölelései, meg a jégkrém, amit tavaly nyáron együtt készítettünk.

Most én vagyok anya. És én vagyok, aki eljátssza az ő szerepeit otthon. Apa azt mondta, én éltetem. A tanár néni azt mondja, színésznő leszek.

NÉVJEGY

MAGYAR BOGLÁRKA (Nyíregyháza, 1999) Budapesten tanul az ELTE-n. Gimnazista korában kezdett el írni. Munkái A Vörös Postakocsiban, a Helikonban, a Pannon Tükörben, a Félonline-on, az ÚjBekezdésen, a Szöveten jelentek meg. 2021-ben a szép magyar beszédért Kazinczy-díjat nyert.